

Sygn. akt III AUa 551/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Beata Górską SSO (del.) Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Szczecinie

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 marca 2015 r. sygn. akt VII U 1930/14

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i sprawę przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. do ponownego rozpoznania.

SSA Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSO (del.) Gabriela Horodnicka- Stelmaszczuk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., przeliczył S. W. emeryturę na podstawie przepisu art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS od dnia 1 marca 2014 roku, ustalając jej wysokość na kwotę 5.263,89 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji wniesionym w terminie, ubezpieczony domagał się ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o przepis art. 110 lub art. 111 ustawy emerytalno- rentowej. Ubezpieczony podniósł nadto, że organ rentowy błędnie podał wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - 170,43%, podczas gdy winien on wynosić 169,00%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony S. W. urodził się (...).

Wnioskiem z dnia 25 października 2013 roku wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku powyższym ubezpieczony oświadczył, że nadal pozostaje w stosunku pracy ze (...) Szpitalem im. (...). A. S. w S., po przyznaniu świadczenia nie nastąpi rozwiązanie tego stosunku pracy oraz, że wnosi o ustalenie wysokości emerytury wg. najkorzystniejszego wariantu.

Decyzją z dnia 28 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał S. W. emeryturę, poczynając od 20 października 2013 roku, tj. od osiągnięcia wieku. Wysokość świadczenia emerytalnego obliczona została na podst. art. 53 ustawy emerytalnej i wyniosła 5.147,47 zł. Organ rentowy nie podjął wypłaty emerytury, ponieważ emerytura wyliczona na ten sam wniosek w oparciu o art. 26 ustawy o FUS w kolejnej decyzji z 28 listopada 2013 roku, była świadczeniem korzystniejszym i wyniosła 5.152,50 zł. Wypłatę świadczenia korzystniejszego organ rentowy podjął od 1 listopada 2013 roku, tj. od ustania zatrudniania. Ubezpieczony nie odwoływał się od powyższych decyzji.

Do 31 października 2014 r. ubezpieczony kontynuował pracę na podstawie umowy o pracę ze (...) Szpitalem im. (...). A. S. w S..

W dniu 21 marca 2014 roku S. W. wystąpił o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie przedłożonego zaświadczenia o wynagrodzeniu Rp-7.

Wysokość hipotetycznej emerytury obliczona w oparciu o przepis art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem stażu pracy do 28 lutego 2014 roku tj. do końca miesiąca przed złożeniem wniosku o przeliczenie, wyniosła 5.389,47 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie podnosząc, że obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje dwa sposoby obliczania wysokości emerytur, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego.

Sąd meriti wskazał, że dla osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. (dział II rozdział 2) prawo do emerytury przysługuje po osiągnięciu wieku emerytalnego i wykazaniu się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym (stary system emerytalny). Emerytura obliczana jest w sposób określony przepisami art. 51 - 56 ustawy (system zdefiniowanego świadczenia). W myśl art. 53 ust. 1 ustawy emerytura składa się z „części socjalnej” wynoszącej 24% kwoty bazowej oraz „części stażowej”, której wysokość jest uzależniona od osiągniętych okresów składkowych i nieskładkowych i od wysokości opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w wybranych latach (podstawa wymiaru). Natomiast osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. (dział II rozdział 1) nabywają prawo do emerytury w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego (nowy system emerytalny). Jej wysokość jest obliczana na nowych zasadach wynikających z przepisów art. 25 - 26 ustawy (system zdefiniowanej składki) a podstawę jej obliczenia stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego.

Ostatecznie emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na

emeryturę danego ubezpieczonego, z zastrzeżeniem art. 183 ustawy, który ma zastosowanie do wniosków o emeryturę zgłaszanych w latach 2009 r. - 2013 r. z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50.

Wyjątek od takiego sposobu obliczenia emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. stanowią przepisy art. 46 - 50 ustawy, z tym zastrzeżeniem, że dotyczą one ubezpieczonych urodzonych w przedziale po dniu 31 grudnia 1948 r. i przed dniem 1 stycznia 1969 r.

Zgodnie natomiast z art. 55 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego (65 lat dla mężczyzn) i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Przepis powyższy nie przewiduje możliwości wyboru pomiędzy emeryturą w wysokości ustalonej na starych zasadach, tj. wg. art. 53 ustawy lub na nowych zasadach, tj. wg. art. 26 ustawy o FUS.

Sąd Okręgowy podniósł, że w uzasadnieniach do wyroków z dnia 4 września 2013 roku (II UK 23/13, Lex nr 1474928) oraz z 7 listopada 2013 roku (II UK 143/13, Lex nr 1399861) Sąd Najwyższy zauważył, że emeryt pobierający świadczenie emerytalne, pozostający w dalszym ciągu czynny zawodowo i z tego tytułu kontynuujący obowiązkowo ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachowuje status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego świadczenia emerytalnego, w tym do wyliczenia na zasadach kapitałowych, jeżeli emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy, gdy spełnił warunki wymagane w art. 55 ustawy. Ponadto w orzeczeniu z dnia 7.11.2013 r. Sąd Najwyższy wskazał na obowiązek organu rentowego do obliczenia w tym przypadku emerytury ubezpieczonemu zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy), a następnie przyznaniu emerytury w wyższej wysokości (art. 55 w związku z art. 100 ust. 1 tej ustawy).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi z kolei, że jeżeli po dniu od którego przyznano świadczenie emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu poprzez powiększenie o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, należało uznać, że organ rentowy przyznał i wypłacał ubezpieczonemu korzystniejsze dla niego świadczenie emerytalne. Emerytura wnioskodawcy obliczona według reguł z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła na dzień 28 listopada 2013 r. miesięcznie 5.147,47 złotych brutto, natomiast wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 cytowanej ustawy wynosiła na dzień 28 listopada 2013 roku 5.152,50 zł brutto miesięcznie. Z porównania wysokości obu świadczeń jednoznacznie wynika, że wysokość emerytury obliczona według art. 26 ustawy jest dla odwołującego kwotowo korzystniejsza.

Sąd meriti zaznaczył, iż odwołujący, który wniosek z 25 października 2013 roku o przyznanie prawa do emerytury składał za pośrednictwem zakładu pracy, we wniosku tym wskazał, że wnosi o wyliczenie emerytury w wariantcie najkorzystniejszym, co też mając na uwadze powyżej przytoczone regulacje ustawowe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uczynił. Przy tym niestawienie się ubezpieczonego na ostatniej rozprawie przed wydaniem orzeczenia, uniemożliwiło Sądowi Okręgowemu wyjaśnienie, co wg. niego oznacza wariant najkorzystniejszy świadczenia, tj. w szczególności tego, czym wariant tak pojmowany przez ubezpieczonego różni się od przyjętego kwotowo najkorzystniejszego przez organ rentowy.

Sąd pierwszej instancji kończąc i odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, dotyczącego wadliwego przyjęcia przez organ rentowy wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, wskazał, iż decyzją z dnia 7 listopada 2013 roku ustalającą kapitał początkowy, wydana została prawidłowo. W tym zakresie organ rentowy

wyjaśnił odpowiadając na zarządzenie Sądu, iż ubezpieczony w 1997 roku przepracował 11 miesięcy, dlatego też za ten rok przyjęto wynagrodzenie za te 11 miesięcy, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za 1997 rok wyniósł 170,68%, co z kolei miało wpływ na wyliczenie ogólnego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z lat 1989 - 1998, wynoszącego 170,43%. Sąd Okręgowy podkreślił również, że odwołujący w ustawowym terminie nie zakwestionował decyzji o ustaleniu kapitału początkowego, wobec czego polemika z twierdzeniami jest bezprzedmiotowa.

Z tych względów Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności przepisów art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013 poz. 1440 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie;
2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. - poprzez nieustalenie faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy, a polegających na niezbadaniu przez Sąd czy do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego odwołującego się przyjęto prawidłowe wartości;
3. błędne ustalenia faktyczne polegające w szczególności na przyjęciu, że odwołującemu się zostało przyznane świadczenie emerytalne na korzystniejszych zasadach.

W uzasadnieniu apelacji, po krótkim streszczeniu dotychczasowych ustaleń Sądu, skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził rzetelnych ustaleń co do prawidłowości ustalenia kapitału początkowego w decyzji z dnia 07 listopada 2013 r. znak sprawy: (...), o co ubezpieczony wnosił w piśmie kierowanym do Sądu z dnia 23.06.2014 r. Przyjęta bowiem przez ZUS kwota zarobków odwołującego się w 1997 roku w wysokości 19.937,80 zł składa się jedynie z sumy 12.939 zł wynikającej ze składników stałych wynagrodzenia otrzymanego w (...) im. prof. A. S. w S. oraz kwoty 6.998,80 zł wynikającej z wynagrodzenia otrzymanego z (...) Urzędu Wojewódzkiego. W wyliczeniu tym nie uwzględniono natomiast kwoty 5.526,70 zł wynikającej ze składników zmiennych wynagrodzenia otrzymanego w Szpitalu, a wyszczególnionych na druku Rp-7.

Apelujący wskazał, że w tym stanie rzeczy nawet, gdyby przyjąć, iż Sąd co do zasady rozstrzygnął odwołanie prawidłowo, to zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013 poz. 1440 ze zm.) ZUS winien ponownie ustalić prawo ubezpieczonego do świadczenia emerytalnego w oparciu o dyspozycję art. 26 ustawy emerytalnej, gdyż po wstawieniu prawidłowych danych wskaźnik podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy 1997 (uwzględniając 11 miesięcy zatrudnienia) winien wynieść 218 %, a średnia arytmetyczna wskaźników z poszczególnych lat kalendarzowych winna stanowić 175,16 %, zamiast jak przyjęto 170,43%, co z pewnością ma wpływ na wysokość ustalonego świadczenia emerytalnego ustalonego na „nowych zasadach”.

Ponadto, ubezpieczony wskazał, że zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013 poz. 1440 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. W niniejszej sprawie w trakcie składania wniosku o emeryturę w dniu 25 października 2013 r. ubezpieczony nie wiedział jeszcze o tym, że będzie zatrudniony w (...) im. prof. A. S. aż do końca 2015 r. Ubezpieczony nie wiedział także wówczas jakie będzie w latach 2014 -2015 pobierał wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia na umowę o pracę. W tym stanie rzeczy odwołujący nie mógł więc podjąć w pełni świadomej decyzji co do wyboru sposobu obliczania swojego świadczenia emerytalnego w wariantcie najkorzystniejszym dla niego. W tym stanie rzeczy ubezpieczony, zgodnie z ww. przepisem powinien mieć prawo do ponownego ustalenia sposobu naliczenia swojej emerytury. Powyższe zgodne jest z celem aktualnej nowelizacji ustawy

emerytalnej z dnia 1 maja 2015 r. łagodzącej na korzyść ubezpieczonych zapisy obowiązującej ustawy. W sytuacji, gdyby ZUS dokonał, z uwagi na kontynuowanie przez odwołującego się zatrudnienia do końca 2015 r., przeliczenia emerytury za lata 2005r. do 2014 r. - wypłacane świadczenie emerytalne byłoby niewątpliwie wyższe.

Ponadto, apelujący wskazał, że ZUS dokonując wyboru wypłaty emerytury wg tzw. „nowych zasad” (nota bene o 5 zł wyższej od emerytury obliczonej na „starych zasadach”) nie poinformował, że ubezpieczony nie będzie miał możliwości ponownego przeliczenia swojego świadczenia emerytalnego.

W tym stanie rzeczy, skarżący wniósł jak na wstępie.

W piśmie stanowiącym uzupełnienie apelacji skarżący wskazał dodatkowo, że wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem prawidłowych danych i ustalenia świadczenia emerytalnego według najkorzystniejszego wariantu tj. według starych zasad w wysokości 5501, 44 zł miesięcznie albo według nowych zasad z uwzględnieniem jego zarobków z 2013 r. i 2014 r. tj. w wysokości 112.861,45 zł, a gdyby powyższe okazało się niemożliwe z uwzględnieniem prawidłowego wskaźnika podstawy wymiaru składek przeciętnego wynagrodzenia rocznego za rok kalendarzowy 1997 tj. w wysokości 175,16 %.

Ewentualnie ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie kosztów. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 5.501, 44 złote.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w całości podziela stanowisko Sądu I instancji oraz argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W odniesieniu do zarzutu apelującego dotyczącego nieprzeprowadzenia przez Sąd rzetelnych ustaleń co do prawidłowości ustalenia kapitału początkowego w decyzji ZUS z dnia 7 listopada 2013 r., i kwestionującej kwotę zarobków z 1997 r., organ rentowy wskazał, iż przedmiotem niniejszego postępowania nie może być badanie prawidłowości prawomocnej decyzji ZUS z tego dnia. Ubezpieczony był pouczony o możliwości zaskarżenia w/w decyzji, czego jednak nie uczynił. Wobec powyższego niniejsza decyzja jest prawomocna, tym samym kwestionowanie kwoty przyjętej przez organ rentowy do wyliczenia kapitału, jest spóźnione. Zważyć należy, iż wniosek o przeliczenie świadczenia z dnia 21 marca 2013 r., nie zawierał wniosku o ponowne obliczenia kapitału początkowego w myśl art. 114 ustawy emerytalnej, a jedynie o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia. Organ rentowy wskazał, że związany jest zakresem wniosku ubezpieczonego, a z kolei sąd orzeka w odniesieniu do zaskarżonej decyzji, którą była decyzja z dnia 29 kwietnia, a nie decyzja z dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest zasadna a jej uwzględnienie prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazania sprawy pozwanemu organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, jednakże z innych przyczyn niż wskazane w apelacji.

Zgodnie z treścią art. 386 § 4 k.p.c. sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Z kolei art. 477^{14a} k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Zarzuty ubezpieczonego podniesione zarówno w odwołaniu jak i apelacji dotyczyły dwóch kwestii: po pierwsze możliwości ponownego wyboru rodzaju pobieranej emerytury (wobec faktu, że ubezpieczony pobierał emeryturę przyznaną według nowych zasad jako korzystniejszą w dacie jej przyznania) oraz po drugie kwestii związanych z nieprawidłowym ustaleniem kapitału początkowego i wyliczeniem wysokości emerytury decyzją z dnia 28 listopada 2013 r.

Odnosząc się do drugiego zarzutu (jako, że miałby on wpływ na wysokość pobieranej emerytury) to podnieść należy, że okoliczności te nie były objęte wnioskiem ubezpieczonego z dnia 21 marca 2013 r. stanowiącym podstawę do wszczęcia niniejszego postępowania. We wniosku ubezpieczony domagał się jedynie przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o nowy druk Rp 7 za 2013 (k. 45 i 46 akt rentowych). Z treści wniosku wynikało zatem, że ubezpieczony domagał się przeliczenia emerytury przyznanej decyzją z dnia 28 listopada 2013 roku o numerze (...), której wypłata została zawieszona w związku z pobieraniem emerytury obliczonej zgodnie z treścią art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz 748 ze zm.) zwaną dalej ustawą emerytalną, podczas gdy w nagłówku wniosku wpisał numer (...).

Wobec takiej rozbieżności treści wniosku z podanym numerem emerytury, organ rentowy, kierując się zasadami postępowania wynikającymi z kodeksu postępowania administracyjnego, winien w pierwszej kolejności wezwać ubezpieczonego do sprecyzowania jego wniosku i wyjaśnić zaistniałe wątpliwości. Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył pobieraną dotychczas emeryturę na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej uwzględniając wysokość składek odprowadzonych w 2013 r. Już z treści odwołania ubezpieczonego od zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji wynikało, że domaga się on przeliczenia emerytury przyznanej „na starych” zasadach.

Wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia 29 kwietnia 2014 było zatem niezgodne ze złożonym przez niego wnioskiem.

Na marginesie jedynie należy dodać, że zarzut nieprawidłowości obliczenia kapitału początkowego i w konsekwencji nieprawidłowego wyliczenia „nowej” emerytury pojawił się dopiero nawet nie w odwołaniu od decyzji, lecz w uzupełnieniu tego odwołania pismem z dnia 23 czerwca 2014 r. Co więcej, nowy, nieznany dotychczas druk Rp 7, z którego wynikały dodatkowe zarobki uzyskane przez ubezpieczonego w 1997 roku, ubezpieczony złożył dopiero wraz z apelacją (k. 84).

Organ rentowy, wydając decyzję z dnia 28 listopada 2013 r. o przyznaniu emerytury i określeniu jej wysokości dysponował materiałem zaoficerowanym wówczas przez ubezpieczonego i prawidłowo (choć z pominięciem treści wniosku ubezpieczonego) wyliczył ponownie wysokość kapitału początkowego zgodnie z obowiązującą wówczas treścią art. 174 ust 3 b ustawy emerytalnej i zmiana wprowadzoną na podstawie ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 r., poz. 960), z której wynikało, że jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesięcy tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu. Skoro zatem ubezpieczony w 2007 r. przepracował 11 miesięcy to roczne przeciętne wynagrodzenie za 11 miesięcy 1997 roku wynosiło 11.681,23 złote a zatem stosunek dochodu ubezpieczonego na podstawie złożonych przez niego wówczas dokumentów (19.937,80 zł.) do przeciętnego wynagrodzenia wyniósł 170,68%.

Wskazać należy, że organ rentowy związany jest zakresem wniosku ubezpieczonego i okoliczności w nim podniesionych, a z kolei sąd orzeka w odniesieniu do zaskarżonej decyzji, którą była decyzja z dnia 29 kwietnia 2014 r.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne i przenosząc je na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że w okolicznościach niniejszej sprawy zarówno zaskarżona decyzja, jak i wyrok Sądu Okręgowego nie poddawały się kontroli sądowej, bo nie można było ocenić ich prawidłowości jako, że zostały rozpoznane okoliczności, których nie dotyczył wniosek. Wydanie zaskarżonej decyzji nie zostało bowiem poprzedzone wyjaśnieniem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Okoliczność ta umknęła całkowicie uwadze Sądu Okręgowego, mimo iż art. 467 § 4 pkt 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli w toku wstępnego badania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych okaże się, że występują istotne braki w materiale, a przeprowadzenie jego uzupełnienia w postępowaniu sądowym byłoby połączone ze znacznymi

trudnościami, przewodniczący lub wyznaczony przez niego sędzia może zwrócić organowi rentowemu akta sprawy w celu uzupełnienia materiału sprawy. To samo dotyczy wypadku, w którym decyzja organu rentowego nie zawiera podstawy prawnej i faktycznej. Również rozważania poczynione przez Sąd Okręgowy okazały się niewystarczające dla wydania rozstrzygnięcia. Sąd nie rozważał bowiem w ogóle kwestii podnoszonych przez organ rentowy a mianowicie możliwości przeliczenia emerytury o symbolu E. Powyższe uniemożliwiło merytoryczną ocenę zasadności rozstrzygnięcia a zatem zachodzą przesłanki do zastosowania art. 477^{14a} k.p.c., w świetle którego sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego, także na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. poprzedzając go decyzje organu rentowego i przekazał sprawę Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ rentowy wyjaśni czego dotyczył wniosek ubezpieczonego z dnia 21 marca 2014 r. a następnie, biorąc pod uwagę wszystkie złożone dotychczas dokumenty, w tym nowe zaświadczenia o zarobkach za lata 1997 i 2013 i mając na uwadze treść art. 114 ustawy emerytalnej oraz fakt wydania w dniu 28 listopada 2013 r. dwóch decyzji dotyczących przyznania emerytury, podejmie merytoryczną decyzję w przedmiocie złożonego wniosku.

Z powyższych względów na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 477^{14a} k.p.c. orzeczono jak w sentencji.